

SZATHMÁRI ISTVÁN

A szem fekete vonala

Hogy kint aludtak a házban. Egyszerűen csak fogták magukat. És akkor al-
szunk, mert ez az élet rendje. Csak a zsalugátért feszítjük fel előbb. Utána meg
az ablakot nyomjuk be finoman. És már ott az ágy. A rekamié. Külön ugyan,
de jó. Hűvös, az igen. De meghittebb, persze. Idebenn. Minden. A mi víkend-
házunk volt. A tejszínű tó partján. Nem messze a szálkás, jószagú stégtől.
A faszag. Ez igen. Pecázás közben. És a résen keresztül nézni az alig mozduló
vizet. Már évek óta furcsa sorsú emberek dominálták a tájat. Mászkáltak, ta-
nyáztak, kóvályogtak itt. Hegyi, zöld levegőt keresve. Vagy tiszta, hideg pata-
kok futásának zaját. Birkát és más állatokat. De ilyesmi itt nem volt. Csak
a szivarfák árnya, meg ez a számukra idegen nyelv. Amit nem értettek. És ez
bosszantotta őket. Morcossá tette a magas, borostás férfiakat. Hát igen, a mi
hétvégi házunk volt. Azzal a verébdeszkával a tető alatt, amit apám annyira
szeretett. Mert festeni kell. Toldozni, igen. Gondolni, gondolni rá. De veréb
egyse. Inkább a rigók hada. Sárga, virító csőrrel. És az a hajnali ricsaj. Apám
ásta az alapot a házhoz. A parcellát már kimérték. Augusztus volt. Úszunk
a nádashoz közel. Olyan erősen, bolondítóan süttött a nap. És akkor, kijöve
a vízből, láttuk, hogy ás. Ás apám, francia fürdőnadrágjában lékelte a földet.
Az sárga volt, majd vörös. Nem értettem, hogy lehet ez a miénk. Az ég felhőtlen
volt. Esteledett. A szomszédból sült paprika, hagyma illata jött át. Néztük
apámat, de már az esti filmre gondoltunk. Arra, hogy a fotelben ülünk, és raj-
tunk az áldott, kívánt deszka szaga, meg a pikkelyeké is, ha éppenséggel fog-
tunk valamit. És égett a bőrünk, áradt belőle a nap. Telefonon üzente meg
apám. Hogy mindig van valami baj. Már évek óta így volt. Sok-sok éve. Min-
dig szarik az ördög valamit, mondta. Hideg volt, napok óta esett az eső. Szé-
pen megágyaztak. Felemelték az ágyneműtartó fedelét. Körülnéztek, -szaglász-
tak, bele-beletúrtak. Nő is volt, mondta még apám. Egy pár lehetett. Egy férfi
meg egy nő a hétvégi házban. A miénkben, amit annyira szeretett. Állandóan
kinn volt. Csiszolt, csinált, vágott, fúrt valamit. Anyám meg csak várta. És
mondta a magáét. Amikor először kint aludtam, még nem volt kész a ház.
Vödrök, ecsetek, bakok tarkították a szobát. Egy sezlony volt meg egy nyug-
ágy. A sezlony az enyém, mondtam a haveromnak, mert kijött ő is, hajnalban
pecázni megyünk. Így övé lett a nyugágy. Mocorgott, himbálózott benne.
Négykor keltünk, és fogtunk jó sokat. Utána már kész lett. Csinosan, takarosan
állt a többi mellett és kezdődött a kétlaki élet. Télen benn a városban, tavasztól
őszig a tóhoz közel. Lehetett nézni a túlsó part fáit, a hullámmzó, izegő nádat.

Az első igazi nőmet ide hoztam. Még hideg volt. Begyújtottam. Sokára melegedett fel a szoba. Képek lógtak a falon, a polcon pár könyv hevert. Eszternek hívták. Jótestű, egészséges lány volt. Állandóan almát zabált. Amikor a következő után nyúlt volna, megfogtam a kezét. Eszter, mondtam neki, de nem néztem rá. Félre, valamerre néztem. Valójában sohase szerettem, mégis ott volt velem, mellettem a kihúzott rekamién. És akkor már a mellét tapogattam, megcsókolgattam a száját, és döntöttem le a cifra terítőre. A rekamié még hideg volt. Kigomboltam a nadrágját, majd lassan húztam lefelé. Fekete, flitteres bugyi volt rajta. Ilyet még nem láttam eddig. Simogattam, fogdostam, csak úgy vibrált az anyag, a fém a tenyerem alatt. Mágikus, delejes érzés kapott el hirtelen, szinte elkábított, bepárásodott a szemem, csak ezt tudtam és éreztem már. Gyere, mondta egy idő után Eszter, és eltolta onnan a kezem. Újból láttam a képeket a falon, Eszter félredobott nadrágját és a hatalmas ziháló melleket a fejem fölött. Fel kellett csúsznom. Ezt akarta ő. És már csupasz szemérme kereste a helyet, fészkelődött a már nem is annyira hideg rekamién, amin sok-sok évvel később egy ismeretlen pár vert hasonló tanyát, mert nem hiszem el, hogy csak aludtak odabenn, a felfeszített zsalugáter mögött, a gondosan összeszedett üvegszilánkok mellett, mást is csináltak ők, csinálhattak, a nőnek szóke lehetett a haja, ilyen hajszálakat látott apám az otthagyt fésűben, a púderos szelence mellett, amely nyitva volt, és a kicsi kis kerek tükrön rúzsoltok voltak. Ajaklevonat. És finom parfümököt is talált apám, meg markáns férfiillatot, tehát az alvás, alvások előtt most is izzani kezdett a levegő, a hűvös, a kinti-benti hideg ellenére is, és vajon melyik rekamién történhetett a dolog, vagy inkább a fehér bőrfotelben, amit annyira szeretek még most is, olyan jó a tapadása, világos érintése, érintkezése a bőrrel, egy másikkal, persze, meg ha meg is izzadsz egy kicsit, szinte mágnesként vonz, csalogat, ebben is voltam egy lánnyal, ez a hétvégi ház, ez a betört, fölkatintott tér oly sokáig búvóhely volt nekem, téli berek, amely, mint már mondtam, fellángolt sokszor. Az a lány később a feleségem lett, de ő is úgy nézett erre a vajszerű fotelre, még évek múltán is, mint valami különleges tárgyra, amely csodákra képes, ha akar. Nem tudom, az őszi pár számára valóssá vált-e ez, megtapasztaltá, mindenestre úgy megüzenném nekik, ha lehetne, megírnám, -telefonálnám, túlzott derűlátóak azért ne legyenek. Mert a fotel megmaradt ugyan, azonban a benne megfordulók már külön utakon járnak. Máshol, másként tapasztalják, gyakorolják a csodát. A delejt, amit az a flitteres bugyi adott nekem, azt a fantasztikus, varázslatos érzést, amit azóta se felejthetek el. És akkor sokáig, nagyon sokáig nem láttam a házat. Pontosabban, nem úgy, ahogy azt tettem évekig. Csak kifutottam, benéztem, és már rohantam is tovább. Más dolgok kötöttek le nagyon, meg hát saját lakáshoz jutottam, nem kellett bújócskázni, titkon lopni a szépet, remegő kézzel, zihálva nyitni a zárat, csak bele ne törjön a kulcs. Nagy ágyam volt, könyvekkel teli szobában, csinálhattam, amit csak

akartam éppen. Az ablakomból a Városháza tornyára láttam, meg a szökőkút ki-kihagyó spricceire. Igen, olyan messzire kerültem a tótól, a parttól, és utána még országot is cseréltem én, hogy akkor halljam a telefoncsörgést, és apám kétségbeesett hangját, hogy aludtak, tanyáztak a házban, és most mi legyen, mi. És újból ott voltam megint, láttam mint sok-sok évvel ezelőtt, ismervén minden apró titkát, baját. A repedést, a karcolást a falon. A pókok kedvenc sarkát az ablakhoz közel. Figyeltem, szagoltam, tapogattam a ráncokat a cifra terítőn, vakargattam a fehér, már elaggott fotel kifeslett testét. Persze, messziről tettem mindezt, a határ másik oldaláról, mégis jó volt, valóban az. Lázba hozott újból, és láttam még sok minden mást is, eseményt, szereplőt, izzadt, kiélt arcot, gesztenyeszín hajat elomlani a párnán, lakkozott körmöt fehér nyakba vájni, kifolyt bor színét a szőnyegen. És a pipázó férfi képét is láttam a falon, cifra ruhába bújtatva, turbánnal a fején, ami oly sokszor elvarázsolhattott. Éreztem a dohány édeskés illatát és az örvényt, ahogyan elkapott lassan, szinte észrevétlenül. És utána az utcára mentem, metróra, villamosra szálltam, hatalmas kirakatokat néztem, megbámultam a vörös léggömböket a karcsú épületek fölött, és a kiflit majszoló apró ikreket, és arra gondoltam, tennem kell valamit, valami egészen jót, de nem jutott az eszembe semmi, és persze, hogy a fröccsnél kötöttem ki a sarkon, a sarki lebujban, lármával, búzzel körülvéve, tompán, szótlanul.

Majd mentem haza, végig a Diószeghyn, a sötétben morajlottak a fák, nem hullottak csillagok, puha volt az avar a lábam alatt. Istenem, mondtam, de nem történt semmi. A lépcsőházban vajszerű fény fogadott, az ajtó rácsai rozsdásak voltak, benn a lakásban lámpa égett, igen, mondtam, és poharat kerestem, majd bámultam a konyhában a színes képeket, ujjaimmal finoman megérintettem őket, jó volt érezni, tapintani a sárga, a fekete testét, a víkendház, mondtam még, igen, és akkor halkán kopogtak az ajtón, a szomszéd, a kis szűcs állt zavartan a küszöbön, mutatnék valamit, mondta, ha nem zavarok persze, jöjjön át egy percre, és apró bajusza rángatózni kezdett, szemei furcsán megcsillantak, mintha kancsal volna egy kicsit, hogyne, mondtam előzékenyen, és már mentünk is át a szűcshöz a hideg folyosón, a szobában egy hatalmas zöld asztal állt, szinte kitöltötte a teret, a kis ember levett róla mindent, izgatott, remegő hangon sugdosott valamit, majd felkiáltott hirtelen, nézze, és egy fehér, csipkés ruhába öltöztetett hajasbát rántott elő szinte a semmiből, és az asztalra tette, nézze, mondta már-már kiabálva, nézze, és akkor a baba karcsú testéből valami démoni zene csapódott ki, elárasztva mindent, meghőkölttem persze, és akkor táncolni kezdett ott az asztalon, vadul, pörgött, forgott eszeveszettül, és az az ördögi zene csak szólt, nyivákolt megszakítás nélkül, és a baba az asztal szélére került, de valahogy nem esett le, nem eshetett, és én csak álltam megkövülten, és a kis szűcs csak nevetett, egy másik is van, mondta, és már vette is elő, ennek is szép, hosszú haja volt, és nagyon karcsú teste, és nem

volt rajta semmi, pucéran fénylett csöppnyi szemérme, két hosszú karja, ez az igazi, mondta a szűcs fátyolos hangon, és már tette is a hatalmas, zöld munkasztalra, és táncolt ez is, ömlött belőle a vérfagyasztó hang, ügyesen emelgette a lábait, a szűcs közelebb lépett, földöntúli mosollyal az arcán bámulta őket, úgy, mint akit az égbe emeltek, én mentem, mondtam rekedten, de nem figyelt rám, mintha ott sem lennék, kint a folyosón hátba vágott a szél, behúztam a függönyt, bereteszeltem az ajtót, de a zenét hallottam, hallottam még egy ideig.

Levelt is hagytak, üzente még apám. Szép, fehér papírra írták. Ott volt az asztalon. Hogy bánják, sajnálják meg köszönik. Köszönik szépen. És minden jót kívánnak. Szerencsét, vagyont, szőke unokát. Mert látták apámat. A fényképét a falon. És ne haragudjunk. Ők nem tehetnek róla. Hogy pihenni kell, enni kell, aludni, igen. Hogy élni kell sajnos. Túlélni mindeneket. Hát igen, bólogattam bölcsen. Mindeneket. És a szófára ültem. A babák kínaiak, mondta még akkor az asztalnál a szomszéd, és ott a szófán ülve megláttam szemük fekete vonalát.

KÉRI LÁSZLÓ: ÖRDÖGLAKAT